

Άγιος Δημήτριος

ΚΥΡΙΑΚΗ 3 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2017

ΙΓ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

(Ματθ. Κστ΄ 33-42)

(Α΄ Κορ. Ιστ΄ 13-24)

ευλοῖ#μέν# κληρονομιά

Ἀνθρωπός τις ἦν οἰκοδεσπότης,
ὅστις ἐφύτευεν ἀμπελώναν
καὶ φραγμόν αὐτῷ περιέθηκε»

Φύτεψε ἓνα ἀμπέλι οἰκοδεσπότης καὶ γύρω τοῦ τοποθέτησε ἓνα φράκτη. Ὅταν ἦλθε ὁ καιρὸς τῆς συγκομιδῆς, οἱ γεωργοὶ κακοποίησαν τοὺς ἀπεσταλμένους τοῦ οἰκοδεσπότη. Μάλιστα δὲν δίστασαν νὰ φονεύσουν ἀκόμα καὶ τὸν υἱὸ τοῦ. Αὐτὴ εἶναι ἡ εἰκόνα ποὺ ξεδιπλώνει σήμερα μπροστὰ μᾶς ἡ Ἐκκλησία με

τὴν παραβολὴ τοῦ Ευαγγελίου. Πραγματικά, μέσα ἀπὸ τὸ βαθυστόχαστο περιεχόμενό τῆς, φαίνεται ἡ ἀχαριστία καὶ ἡ σκληροκαρδία ποὺ ἐκδηλώνεται ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους χωρὶς ὅρια, ἀλλὰ συνάμα καὶ ἡ ἀπέραντη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, στὴν ὠκεανὸ τῆς ὁποίας μπορεῖ νὰ κολυμπᾷ ἡ κάθε ἀνθρώπινη ὑπαρξή.

Πατερικὴ ἐρμηνεῖα

Ὁ ἱερός Χρυσόστομος ἀναλύοντας τὴ συγκεκριμένη παραβολή, σημειώνει ὅτι μετὰ τὴν ἐξοδὸ ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο ὁ Θεὸς ἔδωσε νόμο στους Ἰσραηλίτες. Ὁ νόμος αὐτὸς εἶναι ὁ φράκτης στὸν ὁποῖο ἀναφέρεται τὸ Ευαγγέλιο. Προσφέρθηκε στὸ λαὸ γιὰ νὰ τὸν προφυλάξει ἀπὸ τὴν πλάνη καὶ τὴν ἀποστασία. Βέβαια, ὁ φράκτης δὲν ἦταν μόνο γιὰ τὴν Παλαιὰ Διαθήκη ἀλλὰ ὑπάρχει καὶ στὴν Καινὴ, στὸν καινούργιο κόσμον τοῦ Θεοῦ.

Ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής, ἄλλη μιὰ μεγάλη πατερικὴ μορφή, ἐπισημαίνει ὅτι ὁ Θεὸς γιὰ νὰ χειραγωγήσει τὸν ἄνθρωπον στὴν πνευματικὴ ζωὴ τοῦ ἔδωσε τρεῖς νόμους: τὸ φυσικὸ (τὴ συνείδηση), τὸ γραπτὸ ποὺ δόθηκε στὸν Μωυσή, καὶ τὸν ευαγγελικὸ ποὺ

Α
Γ
Ι
Ο
Σ

Δ
Η
Μ
Η
Τ
Ρ
Ι
Ο
Σ

9
3,
3

F
M

S
T
E
R
E
O

είναι ο νόμος της Χάριτος, της εν Χριστώ αποκαλύψεως και σωτηρίας. Μετά την πτώση όμως, ο άνθρωπος σκοτίσθηκε φοβερά, με αποτέλεσμα να μην είναι σε θέση να διακρίνει το θέλημα του Θεού. Γι' αυτό, ο Θεός μέσα από την αγάπη του έδωσε το νόμο του για να βοηθήσει τον άνθρωπο να βρίσκεται σε διαρκή κοινωνία μαζί Του και να τον προφυλάσσει από τις πλάνες και την απομάκρυνση από κοντά Του. Είναι γι' αυτό το λόγο που το άγιο θέλημα του Θεού που εκφράζεται με τις εντολές Του, θα πρέπει να το ακολουθεί ο άνθρωπος στη ζωή του για να ζει στην αγάπη Του και να γεύεται την παραδείσια κατάσταση.

Στην παραβολή φαίνεται ότι οι γεωργοί του αμπελώνα σκότωσαν πρώτα τους απεσταλμένους και ύστερα τον υιό του οικοδεσπότη. Εδώ βλέπουμε όλη την ιστορία των Ιουδαίων, οι οποίοι όχι μόνο φόνευσαν και εδίωξαν τους προφήτες, αλλά σταύρωσαν και τον Υιό του Θεού. Με τον ίδιο τρόπο βλέπουμε να εκδηλώνεται παρόμοια συμπεριφορά και απέναντι σε όλους τους αγίους που κοσμούν την Εκκλησία του Χριστού, οι οποίοι στην ευλογημένη πορεία που ακολούθησαν γνώρισαν διώξεις μέχρι θανάτου.

Απεσταλμένοι όμως του Θεού που μας καθοδηγούν για να τηρούμε το άγιο θέλημά του είναι και οι ιερείς και γενικά οι ποιμένες της Εκκλησίας που εργάζονται με την ευλογία του επισκόπου που είναι εις τύπον και τόπον Χριστού. Έτσι, στους πνευματικούς πατέρες της Εκκλησίας θα πρέπει να καταφεύγουμε για να μας κατευθύνουν στο άγιο θέλημα του Κυρίου και ποτέ να μην αφήνουμε τον εαυτό μας να συμπεριφέρεται όπως την περίπτωση των κακών εκείνων γεωργών που καταδίωξαν τους απεσταλμένους του Θεού. Όπως φαίνεται μέσα από την διήγηση, ο Θεός απέσυρε την χάρη του από τον Ισραηλιτικό λαό, διότι απεδείχθη ανάξιος της μεγάλης κληρονομιάς που του πρόσφερε. Αυτή την κληρονομιά χάρισε στην Εκκλησία και σε όσους είναι ενωμένοι με το Σώμα του Χριστού.

Αγαπητοί αδελφοί, είναι σημαντικό να διαφυλάσσουμε στη ζωή μας τη μεγάλη κληρονομιά που μας προσφέρει ο Θεός με τη χάρη Του και να το εκφράζουμε αυτό με την αντιπροσφορά της δικής του αγάπης. Αυτή την πορεία μπορούμε να ακολουθήσουμε μέσα στο χώρο της Εκκλησίας που ανοίγει τους ορίζοντες της αυθεντικής πνευματικής ζωής. Στο χώρο αυτό διαφυλάσσεται ανόθευτη η αλήθεια της πίστεως, την οποία οι αγωνιστές και όλες οι αγίες μορφές προτάσσουν με το ευλογημένο παράδειγμά τους. Για να το επιτύχουμε χρειάζεται διαρκής αγώνας και μετάνοια και κυρίως μεγάλη προσοχή για να μην καταντήσουμε όπως τους κακούς γεωργούς και να απολέσουμε τη Θεία Χάρη.

Ἀποστολικό Ἀνάγνωσμα

Ἀδελφοί, γρηγορεῖτε, στήκετε ἐν τῇ πίστει, ἀνδρίζεσθε, κραταιοῦσθε. Πάντα ὑμῶν ἐν ἀγάπῃ γινέσθω. Παρακαλῶ δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοί· οἶδατε τὴν οἰκίαν Στεφανᾶ, ὅτι ἐστὶν ἀπαρχὴ τῆς Ἀχαΐας καὶ εἰς διακονίαν τοῖς ἀγίοις ἔταξαν ἑαυτούς· ἵνα καὶ ὑμεῖς ὑποτάσσησθε τοῖς τοιούτοις καὶ παντὶ τῷ συνεργούντι καὶ κοπιῶντι. Χαίρω δὲ ἐπὶ τῇ παρουσίᾳ Στεφανᾶ καὶ Φορτουνάτου καὶ Ἀχαϊκοῦ, ὅτι τὸ ὑμῶν ὑστέρημα οὗτοι ἀνεπλήρωσαν· Ἀνέπαυσαν γὰρ τὸ ἐμὸν πνεῦμα καὶ τὸ ὑμῶν. Ἐπιγινώσκετε οὖν τοὺς τοιούτους. Ἀσπάζονται ὑμᾶς αἱ ἐκκλησίαι τῆς Ἀσίας. ἀσπάζονται ὑμᾶς ἐν Κυρίῳ πολλὰ Ἀκύλας καὶ Πρίσκιλλα σὺν τῇ κατ' οἶκον αὐτῶν ἐκκλησίᾳ. Ἀσπάζονται ὑμᾶς οἱ ἀδελφοὶ πάντες. ἀσπάσασθε ἀλλήλους ἐν φιλήματι ἀγίῳ. Ὁ ἀσπασμὸς τῇ ἐμῇ χειρὶ Παύλου. Εἴ τις οὐ φιλεῖ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, ἦτω ἀνάθεμα. μαρὰν ἀθά. Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ μεθ' ὑμῶν. Ἡ ἀγάπη μου μετὰ πάντων ὑμῶν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ· ἀμήν.

Εὐαγγελικό Ἀνάγνωσμα

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, εἶπεν ὁ Κύριος, τὴν παραβολὴν ταύτην. Ἄνθρωπος τις ἦν οἰκοδεσπότης, ὅστις ἐφύτευσεν ἀμπελῶνα καὶ φραγμὸν αὐτῷ περιέθηκε καὶ ὠρυξεν ἐν αὐτῷ ληνὸν καὶ ὠκοδόμησεν πύργον, καὶ ἐξέδοτο αὐτὸν γεωργοῖς, καὶ ἀπεδήμησεν. Ὅτε δὲ ἤγγισεν ὁ καιρὸς τῶν καρπῶν, ἀπέστειλε τοὺς δούλους αὐτοῦ πρὸς τοὺς γεωργοὺς λαβεῖν τοὺς καρποὺς αὐτοῦ. Καὶ λαβόντες οἱ γεωργοὶ τοὺς δούλους αὐτοῦ ὃν μὲν ἔδειραν, ὃν δὲ ἀπέκτειναν, ὃν δὲ ἐλιθοβόλησαν. Πάλιν ἀπέστειλεν ἄλλους δούλους πλείονας τῶν πρώτων, καὶ ἐποίησαν αὐτοῖς ὡσαύτως. Ὑστερον δὲ ἀπέστειλε πρὸς αὐτοὺς τὸν υἱὸν αὐτοῦ λέγων· ἐντραπήσονταί τὸν υἱόν μου. Οἱ δὲ γεωργοὶ ἰδόντες τὸν υἱὸν εἶπον ἐν ἑαυτοῖς· οὗτός ἐστιν ὁ κληρονόμος· δεῦτε ἀποκτείνωμεν αὐτὸν καὶ κατάσχωμεν τὴν κληρονομίαν αὐτοῦ. Καὶ λαβόντες αὐτὸν ἐξέβαλον ἔξω τοῦ ἀμπελῶνος καὶ ἀπέκτειναν. Ὅταν οὖν ἔλθῃ ὁ κύριος τοῦ ἀμπελῶνος, τί ποιήσει τοῖς γεωργοῖς ἐκείνοις; Λέγουσιν αὐτῷ· Κακοὺς κακῶς ἀπολέσει αὐτούς, καὶ τὸν ἀμπελῶνα ἐκδώσεται ἄλλοις γεωργοῖς, οἵτινες ἀποδώσουσιν αὐτῷ τοὺς καρποὺς ἐν τοῖς καιροῖς αὐτῶν. Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Οὐδέποτε ἀνέγνωτε ἐν ταῖς γραφαῖς, λίθον ὃν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες, οὗτος ἐγενήθη εἰς κεφαλὴν γωνίας· παρὰ Κυρίου ἐγένετο αὕτη, καὶ ἔστι θαυμαστὴ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν;

Η Γέννηση της Υπεραγίας Θεοτόκου Μαρίας 8 Σεπτεμβρίου

Ἐποκαλύψαν πρὸς Κύριον τὴν ὁδὸν σου
καὶ ἐλπίσον ἐπ' αὐτόν, καὶ αὐτός ποιήσει!

Φανέρωσε στον Κύριο με εμπιστοσύνη το δρόμο και τις επιδιώξεις και τις ανάγκες της ζωής σου και έλπισε σ' Αυτόν και Αυτός θα κάνει εκείνα που ζητάς και χρειάζεσαι. Μ' αυτή την εμπιστοσύνη και ελπίδα, ο Ιωακείμ και η Άννα Ικέτευαν προσευχόμενοι το Θεό να τους χαρίσει παιδί, να το έχουν γλυκεία παρηγοριά στα γεράματα τους. Και την ελπίδα τους ο Θεός έκανε πραγματικότητα. Τους χάρισε την Παρθένο Μαριάμ, που ήταν ορισμένη να γεννήσει το Σωτήρα του κόσμου και να λάμψει σαν η πιο ευλογημένη μεταξύ των γυναικών. Ήταν εκείνη, από την οποία έμελλε να προέλθει Αυτός που θα συνέτριβε την κεφαλή του νοητού όφους. Στην Παλαιά Διαθήκη δόθηκαν πολλές προτυπώσεις της Υπεραγίας Θεοτόκου. Μία είναι και η βάτος στο Σινά, την οποία ενώ είχαν περιζώσει φλόγες φωπιάς, αυτή δεν καιγόταν. Ήταν απεικόνιση της Παρθένου, που θα γεννούσε το Σωτήρα Χριστό και συγχρόνως θα διατηρούσε την παρθενία της. Έτσι, η Άννα και ο Ιωακείμ, που ήταν από το γένος του Δαβίδ, με την κραταιά ελπίδα που είχαν στο Θεό απέκτησαν απ' Αυτόν το επιθυμητό δώρο, που θα συντροφεύει τον κόσμο μέχρι συντέλειας αιώνων. 1. Ψαλμός λστ' στ. 5

Απολυτίκιο. Ἦχος δ'.

Ἡ γέννησίς σου Θεοτόκε, χαράν ἐμήνυσε πάση τῇ οἰκουμένη* ἐκ σου γὰρ ἀνέτειλεν ὁ Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, Χριστός ὁ Θεὸς ἡμῶν καὶ λύσας τὴν κατάραν, ἔδωκε τὴν εὐλογίαν καὶ καταργήσας τὸν θάνατον, ἐδωρήσατο ἡμῖν, ζωὴν τὴν αἰώνιον.

Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΖΑΧΑΡΙΑΣ και η σύζυγος του ΕΛΙΣΑΒΕΤ 5 Σεπτεμβρίου

Ὁ Ζαχαρίας, πατέρας του Ιωάννη του Βαπτιστή, ἔζησε στα χρόνια του Ηρώδη, βασιλιά της Ιουδαίας. Κατά τη γνώμη του Χρυσοστόμου, καθώς και άλλων Πατέρων της Εκκλησίας, ο Ζαχαρίας δεν ήταν απλός Ιερέας, αλλά αρχιερέας που έμπαινε στα άγια των αγίων. Σύζυγο είχε την Ελισάβετ και δεν είχαν παιδί. Κάποια μέρα λοιπόν, την ώρα του θυμιάματος μέσα στο θυσιαστήριο, είδε άγγελο Κυρίου που του ανήγγειλε ότι θα αποκτήσει γιο και θα ονομαζόταν Ιωάννης. Ὁ Ζαχαρίας σκίρτησε από χαρά, αλλά δυσπίστησε. Ἡ γυναίκα του ήταν στείρα και γριά, πώς θα γινόταν αυτό που άκουγε; Τότε ο άγγελος του είπε ότι θα μείνει κωφάλαλος μέχρι να πραγματοποιηθεί η βουλή του Θεού. Πράγματι, η Ελισάβετ συνέλαβε και έκανε γιο. Όταν θέλησαν να δώσουν όνομα στο παιδί, ο Ζαχαρίας έγραψε πάνω σε πινακίδιο το όνομα Ιωάννης. Αμέσως δε λύθηκε η γλώσσα του και όλοι μαζί δόξασαν το Θεό. Βέβαια, η χάρη αυτή έγινε από το Θεό στο Ζαχαρία, διότι αυτός ήταν "δίκαιος ενώπιον του Θεού, πορευόμενος εν πάσαις ταις εντολαίς και δικαιώμασι του Κυρίου άμεμπτος" 1. Ήταν, δηλαδή, δίκαιος μπροστά στο Θεό και ζούσε σύμφωνα με όλες τις εντολές και τα παραγγέλματα του Κυρίου, άμεμπτος από κάθε σοβαρή ενοχή. 1. Ευαγγέλιο Λουκά, α' 6.

